

LETNIK XXVI, SEPTEMBER-OKTOBER 2018

Mir
9-10

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: ZAKAJ JE MARIJA IZBRALA MEDŽUGORJE?

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. avgusta 2018

»Dragi otroci!

To je milostni čas. Otročiči, več molite, manj govorite in prepustite Bogu, da vas vodi po poti spreobrnjenja.

Jaz sem z vami in vas ljubim s svojo materinsko ljubeznijo.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. septembra 2018

»Dragi otroci!

Tudi narava vam daje znamenja svoje ljubezni, po sadovih, ki vam jih daje.

Tudi vi ste z mojim prihodom prejeli obilje darov in sadov. Otročiči, koliko ste odgovorili na moj klic, ve Bog.

Jaz vas kličem: ni pozno, odločite se za svetost in za življenje z Bogom, v milosti in miru!

Bog vas bo blagoslovil in vam dal stoterno, če upate Vanj.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA MESECA

ZAKAJ JE MARIJA IZBRALA
MEDŽUGORJE ... 6

INTERVJU

Goran Ćurković, 2. del ... 13

CENACOLO –

Skupnost, ki vrača smisel ... 18

PRIČEVANJE

Marijin objem ... 24

MOLITEV

Sveta Marija Angelska ... 26

POROMALI SMO

Romanje s skupnostjo Totus tuus ... 28

Romanje v Lurd s kolesom ... 30

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

Fatima, 2. del ... 34

PRIČEVANJE

Apostol med prostitutkami ... 38

Iskala sem svobodo ... 41

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Ali ste opazili, kakšen niz svetih žena in mož se zvrsti na začetku oktobra? Sv. Terezija Deteta Jezusa, sv. Frančišek Asiški, sv. Favstina Kowalska, sv. Bruno, pa še angeli varuhi so vmes ... Upam si trditi, da so vsi navedeni (in seveda še nešteti drugi) imeli prav poseben odnos do nebeške Matere Marije in do molitve, ki jo ona tako zelo priporoča - do rožnega venca. Zato morda ni ravno naključje, da je njihov spominski dan v mesecu oktobru.

Marija je v enem od sporočil mesec oktober označila: »To je moj mesec in vam ga želim dati.« (25. 10. 1984) Podarila nam je ta mesec, da bi mi kaj »naredili iz njega«. Kaj in zakaj, nam lepo razlaga osrednja tema te številke, ki nam bo pomagala tudi razumeti, zakaj je Marija izbrala prav Medžugorje.

Ne moremo dovolj priporočati tega, da bi vsi z veseljem in aktivno prisluhnili Marijinim besedam in povabilom. Časi so resni in samo z Marijo jih bomo srečno prepotovali.

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. avgusta 2018

*»Dragi otroci,
z materinsko ljubeznijo vas kličem, da odprete srca
miru, da odprete srca mojemu Sinu, da v vaših srcih
poje ljubezen do mojega Sina, ker samo iz te ljubezni
prihaja mir v dušo.*

*Otroci moji, vem, da imate v sebi dobroto, vem, da
imate ljubezen – usmiljeno ljubezen. Toda mnogi moji
otroci imajo še zaprta srca. Mislijo, da lahko delajo, ne
da bi svoje misli usmerili k nebeškemu Očetu, ki
razsvetluje, k mojemu Sinu, ki je vedno znova z vami v
evharistiji in vas želi poslušati.*

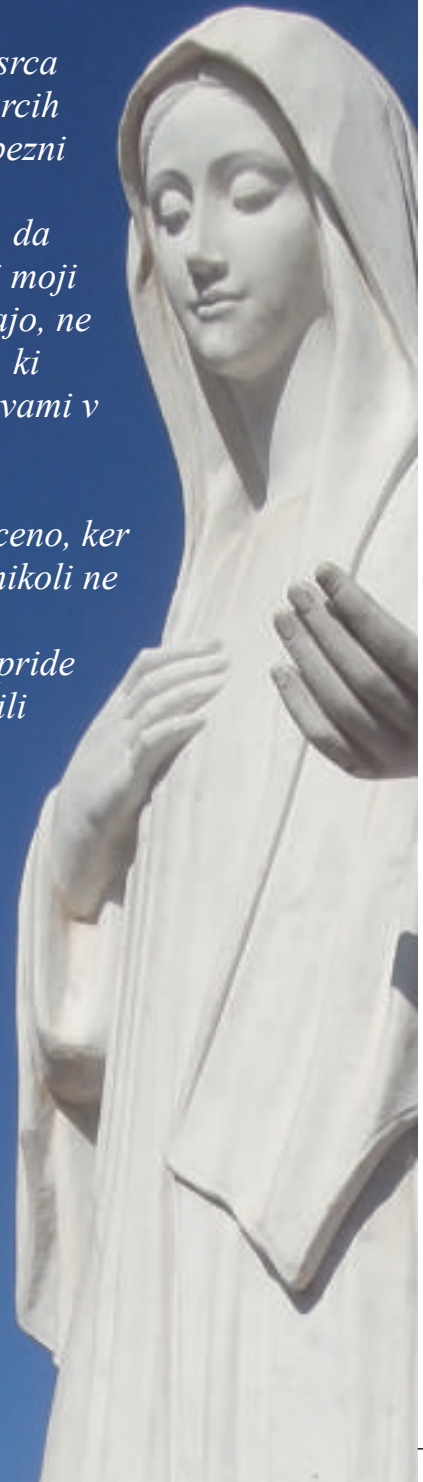
*Otroci moji, zakaj mu ne govorite?
Življenje vsakega od vas je pomembno in dragoceno, ker
je dar nebeškega Očeta za večnost. Zato se mu nikoli ne
pozabite zahvaljevati, pripovedujte mu.*

*Vem, otroci moji, da vam je nepoznano tisto, kar pride
pozneje, a ko pride tisto vaše pozneje, boste dobili
vse odgovore. Moja materinska ljubezen želi, da
ste pripravljeni.*

*Otroci moji, s svojim življenjem spodbujajte
dobre občutke v srcih ljudi, ki jih srečujete,
občutke miru, dobrote, ljubezni in odpuščanja.
Po molitvi prisluhnite, kaj vam moj Sin govori,
in tako storite.*

*Znova vas kličem k molitvi za svoje pastirje, za
tiste, ki jih je moj Sin poklical. Zapomnite si,
da potrebujejo molitev in ljubezen.*

Hvala vam.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. septembra 2018

*»Dragi otroci,
moje besede so preproste, a so napolnjene z materinsko ljubeznijo
in skrbjo.*

*Otroci moji, nad vas se vedno bolj zgrinjajo sence teme in prevar;
jaz pa vas kličem k luči in resnici, jaz vas kličem k svojemu Sinu.
Samo On more preobraziti obup in trpljenje v mir in vedrino, samo
On more dati upanje v najglobljih bolečinah. Moj Sin je življenje
sveta! Čim bolj ga spoznavate, čim bolj se mu približate, bolj ga
boste ljubili, ker je moj Sin ljubezen, ljubezen pa vse spremeni.*

*Naredi prelepo tudi tisto, kar vam je brez ljubezni
nepomembno.*

*Zato vam znova govorim, da morate mnogo ljubiti, če
želite duhovno rasti. Vem, apostoli moje ljubezni, da ni
vedno lahko, toda, otroci moji, tudi boleče poti so
poti, ki vodijo k duhovni rasti, veri in mojemu Sinu.*

*Otroci moji, molite, mislite na mojega Sina. V vseh
trenutkih dneva dvigujte svojo dušo k Njemu, jaz
pa bom pobrala vaše molitve kakor cvetlice
najlepšega vrta in jih darovala svojemu Sinu.
Bodite resnični apostoli moje ljubezni, širite
vsem ljubezen mojega Sina, bodite vrtovi
najlepšega cvetja.*

*Pomagajte z molitvijo svojim pastirjem, da
bodo mogli biti duhovni očetje, napolnjeni z
ljubeznijo do vseh ljudi. Hvala vam!«*

TEMA MESECA

ZAKAJ JE MARIJA IZBRALA MEDŽUGORJE?

Marija je v zadnjih dveh stoletjih ustvarila svojstveno geografijo vere med evropskimi deželami Portugalsko, Francijo, Belgijo, Italijo ter Bosno in Hercegovino. Njena prikazanja so povezana z zgodovinskimi okoliščinami in prinašajo spodbudo za krepitev vere. Sploh je Marijino češčenje v Evropi znamenje vedno nove poglobitve vere in vračanja v naročje Cerkve. Tudi številne cerkve v naši domovini imajo podoben izvir in zgodovino. V ozadju je tudi boj med »ženo, ogrnjeno s soncem« in peklenskim zmajem (Raz 12,1–18), katerega napadi postajajo v zadnjih dveh stoletjih vse močnejši. Če so v 19. stoletju bila prikazanja Marije usmerjena predvsem k oživljanju in poglobljanju vere v ljudstvu, so imela prikazanja v 20. stoletju veliko bolj

temno in dramatično ozadje: dve svetovni vojni, množičen odpad od Boga in Cerkve, porast zla in neživljenja na vseh ravneh.

Marijina prikazanja neposredno pred Medžugorjem

Prva svetovna vojna, ki je terjala več kot 10 milijonov žrtev, je povezana s prikazovanji v Fatimi. Marija je napovedala konec vojne, pa tudi še hujšo vojno in grozodejstva, če se ne bodo ljudje spreobrnili in se vrnili k Bogu. Toda njen klic je bil preslišán. V Beauraingu in v Banneuxu (Belgija) se je Marija prikazala blizu kasnejših vojnih položajev, in sicer v času, ko je Hitler prevzel oblast in se odločil, da bo zasedel Evropo (1932–1933). V Ghiaie di Bonate pri Bergamu se je od 13. do 31. marca 1944 (še med divjanjem 2. svetovne

vojne) trinajstkrat prikazala sedemletni Adelaidi Roncalli. Takrat se je predstavila kot »**Kraljica družine**« in s tem pokazala, da se je prav na področju družinskega življenja razvezal Satan, kar v sodobni družbi doživljamo na vseh ravneh: splav, ločitve, teorija spola, nadomestne oploditve in nosečnosti ...

V Amsterdamu na Nizozemskem, v državi, kjer je največji odpad od Boga in tudi moralni razvrat v Evropi, se je »**Gospa narodov**« prikazovala Idi Peerdeman od 25. marca 1945 do 31. maja 1959 in dala dramatična sporočila: »Morajo veliko bolj moliti. Moliti morajo, da bi zaustavili pokvarjenost. Svet se bo uničil sam v sebi, če se ne bodo ljudje spreobrnil.« (19. november 1949) Dve leti kasneje je rekla: »Čas se zastruje (...), vsa ljudstva stočejo pod Satanovim jarmom.« (31.

Adelaide Roncalli

Foto vir: <http://www.madonnadellegliaie.it>

december 1951) Na Japonskem je Marija pokazala apokaliptične scenarije, nevarnost jedrske katastrofe. (1973) V prikazanjih v Kibehu (Ruanda), ki so trajala od leta 1981 do 1989, je Marija rekla: »Jočem, ker ste ljudje v tako kritičnem stanju, da ne morem več zadržati solz. Kaj pričakujejo? Ne opazijo, da je čas tako kratek?« (15.

Ida Peerdeman

Foto vir: <http://voxdomini.pl>

avgust 1982) Vidkinja Alphonsine je imela strašno videnje, napovedovalo je genocid, ki se je zgodil leta 1994 in terjal milijon žrtev, večinoma iz roda Tutcijev. Marija je prosila: »Moji otroci, molite, molite, molite! Sledite evangeliju mojega Sina, prenesite ga v življenje!« (28. november 1989) Ta prikazanja kažejo posebno skrb Marije za afriški kontinent in mnoge njegove težave (neurejena ekonomija, bolezni, nacionalizmi, islamski fundamentalizem, katerega žrtve so pogosto prav kristjani). Marija se je prikazala v Afriki, da bi tja prinesla upanje in spodbudila ljudi k molitvi. Marijina prikazanja po svetu in v Medžugorju kažejo, da je največja nevarnost, s katero je zaznamovan začetek tretjega tisočletja, tretja svetovna vojna, ki lahko uniči svet.

Marija zelo očitno opozarja na Satanove načrte, zato se je v Medžugorju prikazala kot Kraljica miru, da bi izpostavila veliko dobrotno miru, ki ga uživamo po mnogih deželah sveta. Nastopilo bo stoletje miru, če bomo sprejeli Marijina sporočila in se zaupali Jezusu Odrešeniku, ki je premagal hudobijo in Satana.

Zakaj je Marija izbrala Medžugorje?

Marija je na poseben način izbrala to revno vasico v Hercegovini za kraj svojih prikazovanj. Izbrala si je zlasti to župnijo, ki ji je draga in v kateri bo ostala, dokler bo Bog hotel. (21. marec 1985) Pri tem ne gre zanemariti geopolitične umestitve tega kraja, ki je bil v bistvu na koncu

Foto vir: <https://1.bp.blogspot.com>

sveta ali – bolje – med dvema svetovoma, bil je hkrati prežet z močno versko tradicijo in boleče ranjen od državnega komunističnega ateizma. Marija se je prikazala sredi težkih zgodovinskih razmer, zato je njen prihod vzbudil veliko pozornosti, a tudi nasprotovanj. Z Medžugorjem so bili povezani dogodki, ki so sledili: vstaja na Poljskem in padec komunizma v Rusiji, osamosvojitve držav Jugoslavije in domovinska vojna, potem pa nastop novega sveta brez Boga, ker se je »knez tega sveta« odvezal z verig in skuša uničiti vse, kar je vredno v Božjih očeh.

Hercegovci so ostali zavedni katoličani. Bližnji Mostar, pomembno trgovsko in potniško križišče, je v stoletjih turške nadvlade doživel močno islamizacijo. Vendar je iz zdravih in čvrstih korenin na planotah Hercegovine zrastle toliko močnejša krščanska samozavest in identiteta. Kakor jih niso mogli zlomiti Turki, tako so tudi v času jugoslovanske komunistične diktature, ki se je s svojimi represivnimi organi in udbo trudila zavreti razvoj teh krajev, ostali neuklonljivi. Pri tem je treba poudariti, da so prav v Sarajevu zanetili prvo svetovno vojno, na ozemlju Bosne in Hercegovine pa so med drugo svetovno vojno potekali hudi boji in etnična nasprotovanja. Te napetosti so ostale, čeprav je jugoslovanski internacionalizem tu našel rodovitna tla. Po sesutju

jugoslovanske države so se v Bosni razbesneli nacionalizmi in nasprotovanja med verami ter kulturami. Marija je s svojim obiskom leta 1981 to nekako predvidela ter povabila k miru in spravi.

Prelomno leto 1981

Sploh je bilo leto 1981 v znamenju prelomnih dogodkov, kar je poudaril medžugorski teolog Tomislav Pervan. Na globalni ravni je že dve leti trajala islamska revolucija v Iranu, ki je strmoglavila šaha Rezo Pahlavija in na čelo islamske republike postavila ajatolo Homeinija. Izražala je sovraštvo do Zahoda, zlasti do Američanov, in prebujala islamsko zavest v svetu. Po virih je bil Homeini začetnik islamskega terorizma in tiranije, ki je branila državljanom, da bi se srečali z zahodnim svetom v slabem, pa tudi v dobrem.

Na Poljskem se je zgodil velik preobrat. Po zgodovinskem obisku papeža Janeza Pavla II. v domovini leta 1979, ko je dvignil deset milijonov vernikov, se je začelo ustanavljanje svobodnih sindikatov, oglašale so se zahteve po demokraciji, kar je bilo trn v peti sovjetskemu gospodarstvu. Prišlo je do velikih splošnih stavk in uvedbe izrednih razmer. Prepovedali so sindikalno gibanje Solidarnost, toda okrog njega so se

zbrale najmočnejše krščanske osebnosti in sile v tedanji Poljski. V Jugoslaviji je leta 1980 umrl doživljenjski predsednik Tito, kar je sprožilo sile, ki so rušile »bratstvo in enotnost«. Na Kosovem se je začela dvigati albanska nacionalna zavest proti srbskemu udbaškemu terorju. Bile so stavke, pojavljale so se parole o avtonomiji, tudi drugod je začelo vreti. Vedno bolj je bilo očitno, da je skupnost narodov v Jugoslaviji pred razpadom in da ostaja država skupaj le pod trdo roko (tajne) policije in vojske.

Papež Janez Pavel II. je postal nevaren komunističnim voditeljem na Vzhodu, zato so skrbno pripravili atentat, da bi se ga znebili. 13. maja 1981 je na Trgu svetega Petra tekla mučeniška kri, toda papež je po čudežu preživel. Bilo je na dan spomina prikazanja Marije v Fatimi.

Papež je hotel to leto z vso Cerkvijo obhajati 1600-letnico prvega carigrskega koncila ter 1550-letnico koncila v Efezu, ki je razglasil Marijino Božje materinstvo. Ob tej priliki je napisal molitev, ki je ni mogel sam moliti, jo je pa spremljal iz svoje postelje. V tej molitvi se pogosto ponovi: »Pridi! Pridi! Pridi, Gospod Jezus! Pridi, Mati Marija!« Dvajset dni po binkošti se je Marija prikazala v Medžugorju. V tistem času državljani vzhodnoevropskih držav niso mogli potovati na Zahod, mnogi so zato preživljali svoj dopust na jadranski obali, tega pa so radi »obogatili« z obiskom Medžugorja. Za državljane zahodnih držav ni bilo takih ovir, ker so jugoslovanske oblasti potrebovale devize.

Svetovni pojav in dogodek

Marija si je izbrala Medžugorje, ker

Foto vir: <http://www.solidarnosc.org.pl/>

je vedela, da bo našla naklonjen odgovor v srcih mladih ljudi, ki bodo njena sporočila izpolnili v svojem življenju. Medžugorje je postalo zgodovinski dogodek, ki je bil in je še povezan s prelomnim obdobjem človeštva, zato se dotika življenja narodov, držav in tudi Cerkve. Čeprav je človeštvo, posebej zahodna civilizacija, v zelo veliki krizi, je medžugorsko sporočilo polno luči in upanja. Kot je sporočilo Fatime razsvetlilo zgodovino dvajsetega stoletja, tako se sporočilo Medžugorja usmerja v življenje enaindvajsetega stoletja.

Marijina sporočila so stvarna in povezana s časom, da morejo po njih tudi preprosti ljudje brati zgodovino, se soočiti s težavami in se odločiti. Marija govori kot mati, ki ima odprto srce za svoje otroke in jim pomaga v boju. Njene besede pomagajo prepoznavati napade hudega duha in nanje odgovarjati v luči vere. Predvsem je pomembno, da se širi zavedanje, da je Gospod Odrešenik, ki rešuje iz vseh težkih okoliščin in vodi naprej.

Marija je povedala, zakaj je prišla v Medžugorje: »Dragi otroci! Tudi danes vas kličem k molitvi. Zdaj, ko se je začel uresničevati moj načrt, je Satan močan in hoče zмести moje načrte miru, ter vam dopovedati, da moj Sin ni dovolj odločen v svojih odločitvah. Zato vas vse, dragi otroci, kličem, da bi še bolj molili in se

postili. Kličem vas k devetdnevneemu odpovedovanju, da bi se z vašo pomočjo uresničilo vse, kar želim uresničiti po skrivnostih, ki sem jih začela v Fatimi. Kličem vas, dragi otroci, da zdaj spoznate, kako pomemben je moj prihod in kako resen zdajšnji položaj. Želim rešiti vse duše in jih privedi k Bogu. Zato molite, da bi se v polnosti uresničilo vse, kar sem začela. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.« (25. avgust 1991)

Leta 1991, ko je padel komunizem, je Marija povabila k molitvi, da bi se ljudje odprli Bogu in verovali Vanj. Opozorila je na nove, še hujše napade Satana na ljudi, ki živijo iz vere in se trudijo za moralno življenje. Želela je povedati, da je njen Sin močnejši od hudobnega duha. Mnoga dejstva govorijo o povezavi med prikazani v Fatimi in v Medžugorju, med drugim tudi atentat na papeža Janeza Pavla II. Ko se je šel sveti oče zahvalit v Fatimo (1982), je Marija rekla vidcem: » Sovražniki papeža so ga želeli umoriti, toda jaz sem ga zavarovala.« (14. maj 1982) Povezanost med enimi in drugimi Marijinimi prikazovanji je očitna, le da so nemorala, zavračanje življenja, nevera in nevarnost svetovnega uničenja sedaj še veliko bolj prisotne. K temu je treba prišteti še moralni propad Zahoda in začetke novih vojn, zlasti v povezavi z islamskim

fundamentalizmom.

Marija vabi k molitvi in postu ob kruhu in vodi. S postom in molitvijo je mogoče zmagati v velikih zgodovinskih bojih. Proti Satanu je treba uporabiti evangeljska sredstva, s katerimi nas je Gospod odrešil od hudičeve oblasti na svetu. Kakor v Fatimi je tudi v Medžugorju potrdila, da gredo ljudje v pekel, vendar želi, da bi jih šlo čim več v nebesa. Gibanje, ki se je iz teh dveh središč razširilo po vsem svetu, je mnogim približalo Boga.

Dejstvo je, da je danes na udaru samo življenje na svetu in preživetje človeštva, zlasti v deželah z dolgo krščansko tradicijo in kulturo, kjer so ljudje zapustili Kristusa in želijo zgraditi nov svet brez Boga. (25. januar 1997) To je velika zabloda, ki

jo prišepetava Satan, ker se ne moremo rešiti sami. Marija nam pomaga stopati v boj, tako postaja ta čas njen čas, ko bo zmagalo njeno Brezmadežno Srce.

Kar je danes v središču svetovne pozornosti, bo šlo v zaton, ostalo bo v prahu zvočnih in filmskih zapisov. Medžugorje pa ostaja luč, ki je vedno močnejša in vedno bolj aktualna. Koliki posamezniki in institucije so želeli prikriti to dogajanje, kot da ga ni in ne obstaja, toda to ni mogoče. Medžugorje je ena najbolj poznanih besed na svetu, pravi Livio Fanzaga.

Marija bo še bolj delovala v prihodnosti in uresničevala svoj načrt. Že na začetku je poudarila, da je prišla obudit vero in s tem tudi krščansko življenje. Pred tako velikim izpraznjenjem cerkva in odpadom od vere se Marijina sporočila usmerjajo v središče, h Kristusu, ki je Božji Sin in Odrešenik sveta. Obenem pa kliče župnijo Medžugorje k izpolnitvi njej zaupanega poslanstva. Ob obnovitvi Cerkve Marija vabi tudi k vzpostavitvi miru na svetu. Marija je tu, da bi rešila prihodnost sveta in človeštva. Potrebuje dovolj veliko število ljudi, da ji pri tem pomagajo. Celotno človeštvo, verni in neverni, prihajamo pred križišče, na katerem se bomo morali odločiti za življenje ali za smrt.

Primož Krečič

INTERVJU

GORAN ĆURKOVIĆ: ČE NI MOLITVE, NI NIČ!

(nadaljevanje iz prejšnje številke)

Velikokrat se z družino odpravite na Češko? Kaj delate tam? Imaš ti tudi tam pričevanja ali greš bolj na dopust?

Jaz bi vsakič, ko gremo na Češko, najraje ugasnil telefon in se sprehajal s Katarino. Ampak moja Katarina ... Samo da jo pokliče kakšen duhovnik, že se dogovori za pričevanja! Za tokratni obisk imava že dogovore in datume za štiri pričevanja. Po enajstih mesecih vsakodnevnih pričevanj bi si želel, da mi »privošči« en mesec počitka, ampak ona pravi: »To je tvoje poslanstvo, to moraš.« In če ona reče moraš, potem moraš.

Namenila sva se, da bi tokrat na Češkem obiskala duhovnika, ki je »kriv«, da sva midva skupaj (tisti duhovnik, ki je Katarini na Križevcu posodil Sveto pismo), in je sedaj eksorcist. Toda tokrat pride k njemu

neka Mirjam iz Damaska iz Sirije, ki ima videnja Jezusa, pa ima z organizacijo tega dogodka preveč dela. Tako bomo pri njem samo eno noč.

Potem gremo tam za en teden na duhovno obnovo, kamor gremo vsako leto. Pridemo cele družine. Zberemo se v velikem penzionu, nazadnje je bilo 300 ljudi, to je 120 družin. Otroci imajo animatorje, delavnice po starostih skupinah, odrasli imamo svoj program (molitev, pričevanja, češčenje, sveta maša). Otroci po zajtrku grejo po svoje, tudi spijo ločeno od nas. Vidimo se pri obedih. To je super za otroke in za zakonca, da imata čas tudi zase.

Kako pa ti gledaš na Medžugorje?

Medžugorje je zame vsakodnevna duhovna obnova. Ne vem, kako bi to opisal. Medžugorje je zame oaza

posebnega miru, a hkrati to ni, ker tam živim s svojo družino in ne morem doživljati vsega tako, kot doživljajo romarji. Zavedam se, da živim na milostnem kraju. Ko grem na Podbrdo, je »noro« (lepo). Ampak zame je Medžugorje vsak dan in vsak dan ima tudi svoje bitke in notranje boje.

Ali si se že lahko srečal s papeževim odposlancem Hoserjem?

Glede na to, da vsake toliko časa pridejo k meni Poljaki, bo enkrat prišel tudi Hoser. Smeh.

Medžugorje se je spremenilo. Z leti raste, vse bolj je znano v svetu in vedno bolj se priznava, da ima svojstveno vlogo. Kako gledaš na vse to?

Na začetku seveda ni bilo nič, sčasoma pa ... Normalno je, da se romarje, ki prihajajo, nekam namesti, da se jim nudi hrana, da se jim

omogoči, da si kupijo spominke.

Mene pa živcirajo ljudje, ki pridejo v Medžugorje in potem govorijo o tem posebnem kraju negativno. Zakaj? Ker na vse gledajo površinsko. Gledajo hotele, restavracije, penzione, trgovine s spominki ... Kakor hitro tako gledaš, gledaš Medžugorje kot posel. Takim je Medžugorje samo kraj, kjer se obrača denar. Noben od teh ljudi ni šel na molitveni program, nihče ni molil križevega pota na Križevac ali rožnega venca na Podbrdo, nihče ni šel k spovedi, ni se sedem dni postil in molil. Ti ljudje me nervirajo, ker niso verodostojni: govorijo po svetu o Medžugorju, a resničnega Medžugorja pravzaprav niso doživeli.

Nam lahko zaupaš svojo izkušnjo, kako ohraniti vero, upanje, ljubezen in ponižnost v svoji

**družini in ostati trden v svojem
težko prigraranem in z veliko
milosti pridobljenem
spreobrnjenju?**

V Svetem pismu piše, da se bo od tistega, ki je veliko prejel, veliko zahtevalo. Spreobračam se vsak dan. Vsak dan bi moral iti k spovedi. Ne grem, pa vendar bi moral iti. K spovedi hodim enkrat na teden ali enkrat na 14 dni. Zavedam se, da sem prejel ogromno. Ta moja pričevanja ... Že davno bi nehal z njimi. Teh pričevanj imam že čez glavo. Sam sebe več ne morem poslušati. Zamislite si: ko je petdeset stopinj, zjutraj pridejo Poljaki, zanje imam pričevanje s prevodom, to traja od devetih do dvanajstih; takoj zatem pridejo Italijani, na vso srečo govorim italijansko, to traja od enih do dveh, ob pol štirih pridejo

Francozi, spet s prevajalcem. V teh pričevanjih sem po cele dneve. Govorim eno in isto, potem pa še vprašanja romarjev ... meni je tega čez glavo.

Želel sem že prenehati s tem, pa me je bilo strah. Prav zato, ker se zavedam: »Kar mi je bilo dano, to moram tudi vrniti«, moram vračati nazaj. Zgodilo se je, da sem bil na koncu z živci, res mi je bilo dovolj in rekel sem: »Poslušaj, Jezus, res ne vem, kaj naj. Ne bi več delal teh pričevanj. Prosim te, pokaži mi, daj mi odgovor, ali so ta pričevanja moje poslanstvo ali ne. Če niso, potem te prosim, naj romarji ne prihajajo več. Če je to moje poslanstvo, potem jih pošlji še več.« Takrat so začeli prihajati še Belgijci, Francozi, Nemci, ki nikoli do takrat niso prihajali, začeli so prihajati Avstrijci, celo

Foto vir: <https://i.ytimg.com>

September-oktober 2018

15

Portugalci, ki nikoli v življenju niso slišali zame. Skoraj sem znorel. Govoril sem si: »Pa kreten, zakaj nisi bil tiho?!?« Sedaj vem, da je to moje poslanstvo.

V 90 % se pred pričevanjem s Katarino spreva. Prepirl pride iznenada, iz nič. Ona kuha, jaz nekaj delam, pa se kar začne. Zunaj so že ljudje in čakajo. V hiši pa »gori«. Jaz ji rečem, naj me pusti na miru, odprem vrata in pridem pred ljudi ... Začnem »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha ...«, sedem in pričujem. V hipu izgine vse, kar je bilo prej, kot da ni bilo nič. Ko spet pridem nazaj, je tudi ona taka, kot da ni bilo nič. Vidite, to so vsakdanje bitke, od zore do mraka je borba.

Ko imaš pričevanja, se ti ob njih še vedno odpirajo nove misli, spoznanja? Ali pa so ta pričevanja

zaključena, saj si že neštetokrat pripovedoval »samo« svojo življenjsko zgodbo...?

Moram napisati knjigo. Sedaj me že župnik vsake toliko spomni in nagovarja, da moram napisati knjigo. To, kar jaz pričujem, je zaključena zgodba in je že dolgočasna. To, kar jaz povem, ni niti 10 % tega, kar se je zgodilo v mojem življenju. Po drugi strani pa ... če bi začel spreminjati to svojo pripoved, ne bi bilo neke zaključene celote. Žal mi je samo, ker nam vedno zmanjka časa in ne morem povedati vsega ... mislim predvsem na to, kako živimo sedaj. Ko me romarji obišejo na mojem domu, se mi, če je čas, po mojem pričevanju pridruži še Katarina in na ta način zaključimo zgodbo.

Kako je potem s knjigo? Si jo že začel pisati, kdaj bo izšla?

Nisem še niti začel. Prijateljica Tea Sušac, ki je vodič za angleško govoreče, je rekla, da bo prišla to zimo, takoj po novem letu, k nam domov in da bomo skupaj s Katarino začeli pisati knjigo. Vedno govorim: če je to Božja volja, se bo to naredilo v enem mesecu. Že pater Slavko Barbarič me je nagovarjal, naj to naredim, jaz pa, stari narkoman, odlašam: »Jutri bom, jutri ...« Odlašam že več kot 13 let in še vedno ni nič. Očitno še ni pravi čas. Ko bo pravi čas, bom to tudi napisal.

Kaj bi še sporočil našim bralcem?

Naj molijo. Lahko govorimo in se pogovarjamo o marsičem. Ampak če ni molitve, ni nič. In kje sta spoved in post?!! Brez spovedi nimaš življenja. Vse »smeti«, ki jih nabiramo v sebi ... nismo mi dovolj močni, da bi vse to mogli nositi. Vsak ima svojo fazo čiščenja. Grehe lahko nosiš do neke meje, potem je potrebno čiščenje.

Pri nas doma imamo post ob sredah in petkih. Ob petkih ob kruhu in vodi, ob sredah se postimo ob polenti in jogurtu. Tudi otroci se postijo. Lahko da kdo poje kaj več, ko je v šoli, ampak načeloma se tudi oni postijo in več molijo. Vsak ima tudi svojo desetko, ki jo moli.

Vse učim, naj ne bodo »škrti«. Ne maram ljudi, ki so »škrti«, ki gledajo samo nase. Hočem, da najini otroci znajo dajati tudi drugim. Ne tistim, ki ne potrebujejo, ampak predvsem tistim, ki so pomoči potrebni. Vse,

kar daš drugim, ti Bog desetkrat povrne. Tudi tukaj želim biti vzor. Večkrat pride k nam kdo, ki kaj prosi. »Preberem« ga, da me izkorišča, a če hkrati vidim, da me Luka gleda, potem dam, samo da ga učim, da je treba dajati.

Zahvaljujemo se ti, da si se odzval in prišel v Slovenijo kot gost Marijinega dne v Velesovem. Upam, da se še kdaj vidimo pri nas.

Tudi meni je bilo v veselje. Tokrat sem tukaj, v Sloveniji, tudi prvič sem prespal. Vedno jo samo prečkam, ko grem preko Maribora naprej do Dunaja.

Hvala vam iz vsega srca.

Pogovarjali sva se: Petra Černivec in
Tanja Tršan Vodopivec

CENACOLO – SKUPNOST, KI VRAČA SMISEL IN OZDRAVLJA

Mnogi smo že obiskali skupnost Cenacolo v Medžugorju in poslušali koga od fantov/deklet, ki so pripovedovali svojo življenjsko zgodbo in »zgodbo« Cenacula. Izkoriščamo eno od teh pričevanj (povzemamo pričevanje Vedrane z Reke), da s pripovedjo o nastanku in nekaterih značilnostih te skupnosti osvežimo spomin na Božjo dobroto in nežnost, na Božje usmiljenje in previdnost.

»Naša skupnost obstaja 35 let. Ustanoviteljica je majhna redovnica, ker je po rasti res zelo majhna ženska, Italijanka Rita Petruzzi. Mi jo kličemo mama Elvira, z njenim redovnim imenom. Že v mladosti je vedela, kaj je veliko trpljenje v družini. Njen oče je bil alkoholik. Bila je najstarejša od devetih bratov in sester. Sama pravi, da ni imela časa

premišljevati o tem, ali je srečna, žalostna, lačna, žejna, ker je vseskozi skrbela zanje. Tako se je naučila služiti življenju. Je čudovita oseba: ko govori o svoji družini, o svojem očetu alkoholiku, o njihovi revščini, se samo zahvaljuje. Pravi namreč, da sta jih trpljenje in revščina držali skupaj.

Oče je hotel, da bi se poročila, tudi sama je želela imeti veliko sinov in hčera. Usoda pa je hotela drugače. Poročila se je z Jezusom iz Nazareta. Pobegnila je od doma, sedla na vlak in se odpeljala na sever Italije. Tam je že pri devetnajstih postala redovnica, čisto običajna sestra.

Po letih bivanja v samostanu je začutila, da želi več. Zelo jo je bolelo trpljenje odvisnikov, ki jih je vsak dan videvala. O odvisnosti, drogah, odvisnikih ni vedela nič. Čutila je le njihovo trpljenje, ko jih je gledala,

kako se drogirajo. Zanj je bil to znak, da je nekaj narobe v današnjem pojmovanju družine, če uničujejo najdragocenejše, kar imajo – življenje!

Ni bilo lahko ustanoviti prve hiše. Osem let je zaman prosila zanj. Očitati so ji, da ne zna brati, pisati, da nima ustrezne izobrazbe, izkušenj za delo z odvisniki, ki se drogirajo, ki lažejo, kradejo, ki so kot živa trupla. Ob vsaki zavrnitvi je šla na kolena in se zaupala Bogu. Molila je in ga prosila, naj ji omogoči njeno poslanstvo. Po osmih letih je v Saluzzu dobila zapuščeno hišo na hribu. V neposredni bližini so bile hiše bogatejših meščanov, ta hiša pa je bila ena sama ruševina, brez vrat, oken, strehe, polna grmovja in

Foto vir: <http://docplayer.es>

dreves. Ona pa ni videla tega, ampak hišo, ki bo na tistem mestu nastala in ki je po 35 letih naša materna hiša.

Nad glavnimi vrati ruševine je videla majhen Marijin kip in to je bil zanj znak, da je Marija rekla da. Še danes se za vsako pomembno odločitev vsake hiše vpraša nasvet Marijo in čaka njen znak. Elvira vedno čaka njen znak.

Iz samostana je šla še z dvema sestrama, ki sta ji pomagali. Rekla je: šla bom okoli in prosila premožnejše ljudi za malo materiala, za živila. Nikoli je ni bilo strah ali sram prositi za nas, odvisnike. Lotila se je dela: »Imamo roke in noge, treba je delati.«

Že po tednu dni so pričeli na vrata trkati odvisniki. Slišali so, da je tam sestra, ki pomaga takim ljudem. Pravi, da nikoli nihče ni vprašal, ali je prostor, ali je hrana, vsi so prišli z mislijo, da ne želijo več tako živeti kot dotlej, in s prošnjo za pomoč. Čeprav ni imela nič, jih ni zavrnila. Pokleknila je pred Boga in mu rekla: »Poslušaj, vem, da si resničen, ampak to jim (odvisnikom) moraš konkretno pokazati, kajti oni so siti praznih obljub.« Od tistega dne do danes živimo od Božje previdnosti.

Recimo, vi ste nam danes prinesli jabolka pa še kaj. Nihče vam ni tega rekel. Mogoče ste to začutili v svojem srcu. Tako se je začelo tudi tam. En sosed je prišel in nekaj prinesel, drugi je prišel pogledat, da bi videl, za kaj

Foto vir: <http://skupnostcenacolo.si>

gre, mogoče s slabimi nameni, nekdo je prinesel ostanek mleka, nekdo kaj drugega. Bilo je neverjetno: več ko je dajala, več je prihajalo. Npr.: od soseda so dobivali dva litra mleka dnevno in za vse, 20 ali 30 ljudi, je bilo to toliko kot nič. Nekega dne je na vrata potrkala ženska z otrokom in prosila za malo mleka. Fant, ki ji je odprl, je začel takoj razmišljati po »odvisniško« – da ga je še zanje premalo. Sestra Elvira ga je slišala in mu dala zaušnico ter rekla, naj vse mleko da tej ženski, ker bo novo že prišlo. Naslednji dan je prispel poln tovornjak mleka.

Elvira pravi: ko ni, ni! Če ni sladkorja, piješ kavo brez sladkorja. Če piješ čaj, ker ni mleka, je ravno tako dobro. Tu ni tako kot »zunaj«: skok v avto in brž v trgovino. Tega se tu ne počne. Tukaj nas je naučila, da

se ne pritožujemo. A normalno je, da se pritožujemo, saj smo ljudje. Takrat stisneš zobe, greš na kolena, prosiš, moliš. In ko pride, pride. Tu sem se naučila, da to ne vpliva več name, da grem lažje preko vsega. Če ni mleka, ni mleka, bom pa čaj, kaj potem?! Prej, recimo, ne bi jedla en dan starega kruha. Danes pa ..., če je na voljo le ena trda skorja, ni važno, zame je super.

Elvira ni imela namena, da bi veliko molili. Želela je samo pokazati, kako naj z delom svojih rok, ki jih je dal Bog, gredo v življenje. In vendar so se fantje postopoma sami od sebe želeli pridružiti npr. jutranjim molitvam sester. Tako je ona že kmalu ugotovila, da so mladi žejni Boga, in tako je postopoma nastajal program skupnosti. Naša skupnost temelji na molitvi in delu. Kakor

delaš, tako moliš, kakor moliš, tako delaš. Danes v naši skupnosti molimo tri rožne vence dnevno, zjutraj, opoldne in zvečer. Začneš z molitvijo in končaš z molitvijo.

Na začetku je bil Elvirin »projekt« ena hiša za 50 fantov. Ko po treh letih eden zapusti skupnost, drugi zasede njegovo mesto. A Bog je imel drugačne načrte. Na vrata hiše je zelo hitro pričelo trkati vse več fantov in zato je bila že kmalu prisiljena, da najde drugo hišo, pa potem tretjo, četrto. Potem je nehala šteti. Tako imamo danes 60 hiš po vsej Evropi, v Severni in Južni Ameriki, pred kratkim smo odprli hišo v Afriki. Vse hiše pa živijo samo od Božje

previdnosti.

Danes je vsak od česa odvisen. Na začetku so bili sami odvisniki od mamil, kasneje so prihajali odvisniki od alkohola, hrane, mobilnega telefona, od računalnika ... in bili so še v slabšem stanju kot odvisniki od mamil.

Na začetku je komuna sprejemala samo moške, to pa zato, ker smo ženske preveč zakomplicirane. Toda Elvira je fantom vseskozi govorila o pomembnosti ženske v družbi, v družini, povsod. Za vsako žensko so moški, otroci. Žena je tista, ki mora prinašati veselje, pozitivno energijo, ki mora iti na kolena in moliti zase, za moža, otroke, za katerikoli drug

Foto vir: <https://2.bp.blogspot.com>

September-oktober 2018

21

namen. Elvira vedno pravi, da je ženska za družino prekletstvo ali blagoslov. Ni vmesne možnosti. Vsak dan se mora odločati, ali bo kot Marija ali kot Eva, in vsak dan se je treba truditi.

Nekoč je eden od fantov Elviro vprašal: »Veliko govoriš o ženskah, pa me zanima: kje so?« To ji je dalo misliti, da se mora spustiti na njihovo raven, da ni nič več in nič manj kot oni, in začela jih je poslušati.

Poslušati ljudi, ki so ob molitvi razmišljali in tudi izražali neke želje. Tako so se po desetih letih odprle prve hiše za dekleta.

Odvisnik Nikola iz Italije (vstopil je v skupnost in umrl v njej za posledicami aidsa) pa si je vedno želel, da bi odprli nove hiše v najsiromašnejših delih sveta. Ni želel, da bi otroci, ki so prepuščeni ulici, končali tako kot on. Na koncu je bil v bolnici in ni želel prejemati nobenih

Prvi Cenacolo nekoč in danes

Foto vir: <https://www.youtube.com>

protibolečinskih zdravil, vsako svojo bolečino pa je daroval zato, da bi se odprle nove hiše. Po njegovi smrti se je odprla prva hiša v misijonih, v Braziliji, in se po njem imenuje Hiša Nikola. Potem so se odprle še hiše v Mehiki, Peruju, Argentini. V teh hišah ni zaposlenih ljudi. Tam so samo sestre in »moški vzgojitelji«. To so bivši odvisniki, ki so vstopili v skupnost zaradi lastnih problemov, ljudje, ki niso hoteli živeti, ljudje, ki so prišli, da bi našli sami sebe, ki so imeli različne probleme. V skupnosti so prehodili pot zorenja, pot molitve. Zgradili so se kot osebnosti in zatem izbrali delo v misijonih kot svoje poslanstvo. Odločili so se različno, za dve leti, pet let, vse življenje.

Hiša v Medžugorju je nekaj posebnega. Običajno namreč hiše niso tako odprte kot ta tu. K nam prihajajo duhovniki, sprejemamo skupine, jim razkažemo naše prostore. Naš križ tu je delavnica. V njej izdelujemo rožne vence, zapestnice, vse vrste nabožnih predmetov. Te predmete prodajamo, a ves denar se nameni za delovanje misijonov. Mi tukaj živimo od Previdnosti, v Peruju pa nimajo nič, zato denar pošljemo tja. Tako je krog sklenjen.

Kdor ne želi zapustiti skupnosti, lahko ostane in daruje življenje za druge. Našo hišo vodi italijanski par. On je v skupnosti 21 let, ona 18. Tu sta se zaljubila, poročila, bila sta v

misijonih in odločila sta se ostati vse življenje v skupnosti. Bivanje tu jima je postalo stil življenja. Imata štiri prekrasne otroke. Govorita samo italijansko, otroci pa oba jezika. Živijo kot družina in so podpora vsem nam. Ona skrbi za nas, on pa za fante v drugih hišah.

Nekatera dekleta so se po določenem času, ki so ga preživela tu, odločila za posvetitev. Zato so skupaj z mamo Elviro ustanovila novo redovno skupnost, ki je bila priznana leta 2010. Imenujejo se Sestre misijonarke vstajenja. Iz naših vrst so tudi že posvečeni duhovniki in taki, ki o tem še razmišljajo.

Mama Elvira, sedaj stara 81 let, ima nekaj težav z zdravjem, a je živahna kot majhna deklica. Ja, ker ljubi življenje, vsak trenutek! Njena zadnja želja je, da bi odprla tudi hišo za stare ljudi. Tako bomo imeli vse, od otrok do starostnikov, popoln krog življenja.«

Tanja

PRIČEVANJE

MARIJIN OBJEM

Že od rojstva sem imela hude težave s prebavo. Po tri tedne sem bila zaprta in imela hude krče, tako da sem se zvižala po tleh. Starši so me peljali v bolnišnico, kjer sem ostala na opazovanju, da so zdravniki opravili vse potrebne preiskave. Vendar pa mi, žal, niso znali pomagati, niti niso ugotovili, kaj mi je.

Ko sem šla v prvi razred osnovne šole, zaradi teh težav nisem uspela slediti učnim uram. Zato me je psihologinja poslala v posebno šolo. Tam so me zelo lepo sprejeli in pomagala sem tudi sošolcu Marku, ki je imel težave pri pisanju.

Moje težave s prebavo pa so se slabšale in bala sem se tudi zaprtih prostorov. Bila sem zaprta vase, nisem si upala v družbo, ker me niso sprejeli. Tudi nisem imela pravih prijateljic in prijateljev, saj sem se bala svojih težav.

Spoznala pa sem dobro gospo Majo Zalar in tako smo z mojimi starši skupaj z njo romali v Medžugorje.

Moja mama pa je tudi sama odpotovala v Medžugorje in tam srečala neznano gospo pri cerkvi, ki jo je po sveti maši povabila zadaj za cerkev. Ta gospa je začutila, kako moja mama trpi zaradi svoje hčerke. Ona je bila iz Maribora in je dobro poznala vidce, zato je rekla moji mami, naj napiše pismo o hčerinih težavah in ga pošlje njej, ona pa bo pismo izročila vidkinji Vicki v Medžugorju, da ga bo imela pri sebi med videnjem, ko bo Marija prišla. Moji mami pa je gospa naročila, da naj se postimo ob kruhu in vodi na srede in petke ter molimo rožni venec.

Na praznik Marijinega vnebovzetja sem doma pokleknila pred Marijo Kraljico Miru v času, ko je potekalo videnje, ob 18.40. Tedaj sem

nenadoma začutila toploto in elektriko po vsem telesu: Marija me je objela, zgodil se je čudež in jaz sem ozdravela.

Moj oče ni mogel verjeti temu, kar se je zgodilo. Imel pa je to milost, da je takrat imel dopust tako, da je lahko ves teden preživel v Medžugorju. Imel je dovolj časa, da je lahko obiskal vidkinjo Vicko, ki mu je potrdila, da se spomni tega pisma – v tej milijonski množici. Vicka je opomnila mojega očeta, naj se nikoli v življenju ne pozabi zahvaljevati za

mojo ozdravitev.

To ozdravljenje se je zgodilo 1988. leta, ko sem bila stara 12 let. Sedaj se vsako leto, ko me Marija pokliče, udeležim romanja za novo leto in festivala mladih v Medžugorju. Zelo rada se spominjam tudi, kako me je pater Slavko Barbarić v samih začetkih festivala večkrat povabil, da sem na Podbrdu pred ogromno množico po mikrofonu molila rožni venec v slovenščini.

Barbara

September-oktober 2018

25

SVETA MARIJA ANGELSKA

Sveta Marija Angelska, ki sprejemaš vse ljudi v svoje varstvo,
spremljaj nas in brani v družbi angelov in svetnikov.

Med molitvijo si pritrdila angelu,
ki te je povabil, da bi postala Božja Mati.

Po angelu je v srcu Boga odmeval tvoj: Zgodi se!
Za vse čase je ostal zapisan kot izvir novega človeštva.
Marija, pri tebi se učim sprejemati navdihe Svetega Duha,
da bi se tudi v meni duhovno rodil tvoj Sin
in bi mogel z njim stopati v svet.

Jezus je odraščal v tvoji bližini, Marija.
Stala si mu ob strani, ga učila, pomagala si mu,
da se je pripravil na boj s hudim duhom
in ni popustil skušnjavam v puščavi.
Po tem boju so pristopili angeli in mu stregli.
Z njim so se veselili zmage.

Kako blagodejna je bila ta bližina angelov!
Hudič mu je hotel vsiliti lažjo pot,
toda Jezus je vztrajal in izpolnil Očetovo voljo.

Obdan s tvojo ljubeznijo je Jezus rasel v veri in plemenitosti.
Z Jožefom sta mu pokazala lepoto družinske ljubezni.
Marija, tebi zaupamo mlade, da bi se uresničili v svojem poklicu
in odkrili ter zaživali veliki dar ljubezni.
Priporočamo ti družine, da bi postale prostori ljubezni
in bile odprte za vsako življenje,
ki se spočne v Stvarnikovi veličini.
Naj jih spremljajo Božji angeli in tvoja materinska bližina,
da ne bi bil noben otrok ranjen zaradi pomanjkanja ljubezni.

Marija Angelska, vse do Sinove krute smrti na križu
si z molitvijo in žrtvijo tiho spremljala
njegovo delovanje in poslanstvo.
Bila si kot njegov človeški angel. Čutila si vsako njegovo bolečino
in vanj verovala do zadnjega trenutka, ko so ga vsi zapustili.
Blagoslovi in podpiraj njegove duhovnike,
da bi z angelsko občutljivostjo spremljali ljudi,
zlasti trpeče, zapuščene ...
Vsi, ki bodo po njihovi ljubezni dosegli Očetovo hišo,
naj se veselijo s teboj in svetimi angeli.
Naj bodo duhovniki angeli oznanjevanja, ki bodo ljudem
prinašali veselo novico o tvojem vstalem Sinu in spreobrnjenju.

Kot si stala ob strani umirajočemu Sinu
in bodrila Cerkev v dvorani zadnje večerje,
tako kakor angel stoj ob mladih in starejših,
razkrivaj jim besede svojega Sina
in poživljaj delovanje Cerkve v tem času.
Povej jim, kako naj uresničujejo Očetovo voljo.

Kakor kraljuješ angelom v nebesih,
poveži tudi nas v zbor bratov in sester,
ki hodijo po poti veselja in preizkušenj.
Naj bomo angeli spremljevalci skozi puščavo,
ki se kot brezčutnost useda v srca ljudi.
Tako se bo v tvoji bližini in bližini svetih angelov
slišala resnica o Bogu in odrešenju,
ki budi upanje in varno vodi popotnike k cilju.

Primož Krečič

POROMALI SMO

ROMANJE V MEDŽUGORJE S SKUPNOSTJO TOTUS TUUS

Čeprav že več let romam v Medžugorje, sem se letos poleti prvič udeležila romanja s skupnostjo Totus Tuus. Potovanje skupaj s Hrvati je bilo kar zanimiva izkušnja. Na še svežem svetovnem nogometnem prvenstvu so ravnokar dosegli drugo mesto in skoraj polovica avtobusa romarjev moškega spola je bila oblečena v majice hrvaške zastave. Ponosni Hrvati!

Doma imam težave s postom ob sredah in petkih, kot nam naroča Mati Marija, na romanju pa sem se brez težav v sredo in petek postila samo ob kruhu in vodi. Najbolj me je presenetilo to, da je bilo na tem romanju toliko mladih iz vse Hrvaške. Vsi so vsak večer slavili Najsvetejše do polnoči in še čez, naslednji dan pa smo vstali že pred sedmo uro, saj je ob 7.00 že bila molitev rožnega venca.

V petek smo ob strogem postu ob šestih zjutraj krenili na Križevac, kjer

smo imeli zelo lep križev pot. Mladi so na 10. postaji, kjer Jezusa slečejo, dali obljubo čistosti. Z nami je bil slovenski duhovnik Vlado, ki je na vsakega položil roke in molil zanj. V današnjem svetu je zelo težko živeti čistost, ko nas od vsepovsod bombardirajo z modo, ki razgalja, z nečistimi filmi, mediji, plakati, glasbo ... Najbolj pa so temu izpostavljeni prav mladi. Mladi se v današnjem času nahajajo v izredno težki situaciji. Marija je že v Fatimi rekla, da se največ duš pogubi ravno zaradi greha nečistosti. Skupnost Totus Tuus pa radikalno živi po Marijinih sporočilih sredi tega sveta in v tej skupnosti je polno mladih in družin z majhnimi otroki (za otroke je bilo urejeno varstvo in so imeli v času romanja prav poseben program).

Program je bil res bogat in poln, vmes pa smo imeli tudi nekaj časa za počitek. Ustanovitelj skupnosti Leon

je preprost, a izredno karizmatičen človek. Njegova pričevanja in zgled te pritegnejo, da ti ni več tako težko se odločiti in živeti oziroma vsaj poskušati živeti, kolikor se le da, Marijina sporočila.

Zelo se me je dotaknila tudi priprava na spoved. Damir, član skupnosti, nam je zelo slikovito opisal padec v greh. Pokazal nam je dvorano, kjer smo se nahajali in nam dejal, naj si predstavljamo, da je to božji prostor. V tem prostoru smo varni. Molitev rožnega venca je kot sidro. Če ga molimo, ne moremo daleč odtavati, ker nas sidro drži v Božjem okolju. Bog pa nam je dal tudi svobodno voljo. Damir je pokazal na pritlično okno. Pogled skozi okno je mamljiv in zapeljiv. Vabi nas, da bi šli ven, in spoznali svet tudi na drugi strani. Vendar moramo za to narediti korak. Stopiti moramo čez zid. Zunanji svet

nam veliko ponuja in je poln skušnjav. Bolj ko v njem tavamo, bolj se v njem izgublamo in se vedno bolj oddaljujemo tudi od Boga. Nizek zid pod oknom pa hudi duh poviša, da preraste v visok zid in tako ne vidimo več poti nazaj. Postanemo zaslepljeni. Edina možnost, da se vrnemo nazaj, pa je sveta spoved. S sveto spovedjo Bog zopet zmanjša zid in tako lahko ponovno stopimo nazaj v Božje okolje. Za to pa je ponovno potrebno narediti korak. Potrebna je odločitev.

Slovenski duhovnik Vlado nam je govoril tudi o odločitvah. O dobrih odločitvah in o slabih odločitvah. Tudi to, da se za nič ne odločimo, je odločitev, a življenje tako postane dolgočasno. Nihče pa si ne želi imeti dolgočasnega življenja.

Ana

September-oktober 2018

29

ROMANJE V LURD S KOLESOM

Zamisel za romanje v Lurd s kolesom se mi je porodila po mojem prvem večdnem romanju pred dvema letoma. Takrat sem kolesaril v Medžugorje. Prav tako sem v Medžugorju dobil dokončno potrditev za svojo namero, da grem iz Slovenije do Lurda s kolesom. Letos so namreč na romanju invalidov obudili spomin na dogodke pred 160 leti v Lurdu. Kot da bi vedeli, kaj nameravam.

Seveda sem bil deležen mnogih opozoril, češ kaj pa če bo to in ono. Vendar je bil klic zelo močan, glas v meni pa mi je ves čas govoril, naj ne bom v skrbeh. Kot pred dvema letoma! Tako sem se odpravil z minimalno prtljago in Božjim blagoslovom.

Pot me je vodila najprej do Padove, kjer sem želel obiskati cerkvi sv. Antona Padovanskega in sv. Leopolda Mandiča. Obe sem našel precej lažje, kot sem pričakoval glede na velikost Padove. Posebno se me je dotaknila spovednica sv. Leopolda.

Čeprav nisem tam opravil spovedi, sem odšel precej lažji. Pri enem od kipov svetega patra pa sem v njegovem pogledu začutil, kot bi mi po očetovsko govoril, naj se varujem greha.

Potem je sledila neskončna Padska nižina. Preko Mantove, Cremona do Alessandrie. In že so bili pred mano Apenini. Prečkal sem jih z večjo lahkoto, kot sem pričakoval. In že sem bil ob Sredozemskem morju. Vožnja ob Azurni obali je bila čisti užitek, čeprav je bilo precej klancev. Pri Saint-Raphaelu sem se od morja oddaljil, ker sem se hotel izogniti Marseillu. Na svojo srečo. Tako sem po naključju odkril veličastno cerkev, v kateri naj bi bila pokopana sv. Marija Magdalena. To je bilo v mestu Saint-Maximin-la-Sainte-Baume.

Ustavil sem se samo, da si malo oddahnem in nekaj popijem. Videl sem cerkev, ki se mi na zunaj ni zdelala nič posebnega. Sem si rekel, da v vsako cerkev pa tudi ne bom šel. Vendar me je kljub temu nekaj vleklo

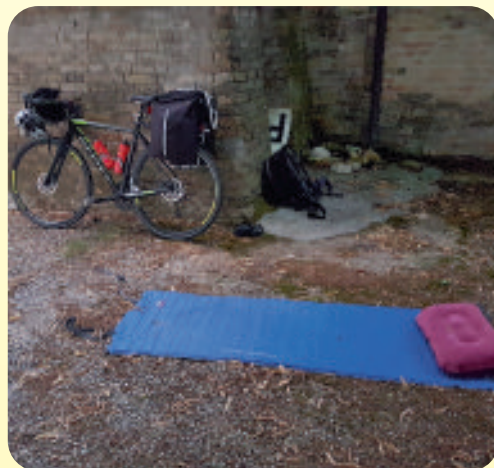

vanjo. Bil sem presenečen. Cerkev je res veličastna. Obiskal sem tudi grobnico, kjer naj bi bil sarkofag sv. Marije Magdalene.

Pri Arlesu sem spet zavil do morja. Sledila je krasna vožnja med poslušanjem šumenja morja, nato pa sem pri mestu Agde dokončno zavil v notranjost dežele. Počasi sem se začel vzpenjati po predgorju Pirenejev, preko Carcassonna do Lurda. To je zelo kratek opis poti, ki pa meni ni bila glavni cilj. Tako, še z nekaterimi podrobnostmi, opišem svoje romanje tistim, ki nimajo vere.

Ko sem si pred odhodom v mislih predstavljal pot, ki me čaka, me je včasih zagrabil strah. Ampak vedno sem v sebi zaslišal glas, ki mi je govoril, naj nič ne skrbim. Ko sem se hotel kondicijsko pripraviti, mi je vedno nagajalo vreme ali pa služba. In spet je bil tukaj glas, ki mi je

govoril, naj ne skrbim, ker bom zadosti pripravljen. Tudi denar je bil problem, ampak se je vse lepo izšlo. Kar sem več zapravil za hotele, ki sem jih nujno potreboval, sem prihranil pri hrani, ki sem je potreboval manj, kot sem pričakoval. Že takoj prvi dan sem občutil posebno varstvo. Kadar sem na kolesu, imam navado, da, če je le mogoče, molim rožni venec. Tako je bilo tudi tokrat. Ko sem premišljeval, kje bom prespal, mi je glas rekel, naj kar vozim. Ko pa se je dan že iztekal, me je začelo skrbeti, ker nisem našel nobenega primernege mesta, kjer bi se lahko ustavil. Končno sem se že hotel ustaviti med vinogradi, pa mi je glas namignil, naj grem še malo naprej. In res sem čez nekaj kilometrov zagledal manjšo zapuščeno cerkvico in za njo lep prostor, ki je bil idealen za nočitev. Zdelo se mi je, da mi glas z nasmehom govori: Kje je tvoja vera, ali res nimaš nobenega zaupanja v

Boga? Čutil sem Božjo bližino in bil sem potolažen.

V naslednjih dneh me je še nekajkrat zaskrbelo za posamezne stvari, ampak vedno se je oglasil glas in mi rekel, naj zaupam Božji previdnosti. Tako sem se počasi povsem prepustil Božji volji. Posvetil sem se molitvi in občudoval Božje stvarstvo, pa tudi dela človeških rok. Nisem več skrbel za hrano in pijačo, niti za to, kje bom spal. Vse je prišlo, ko sem potreboval. Bil sem obvarovan pred dvema hudima naliveoma. Ravno ko se je ulilo, sem prišel do strehe nad glavo, kjer sem lahko počakal. Tudi na cesti sem se počutil popolnoma varnega. Včasih sem prosil, da bi bila pot manj naporna, vreme primernejše, ampak glas mi je rekel, da mora biti tudi pokora. Bil pa sem že popolnoma prepričan, da pot ne bo

prenaporna in da jo bom zmogel.

Že pred ciljem sem bil obdarovan s čudovitimi pokrajinami, po katerih sem vozil. Posebno so se mi vtisnili v spomin prekrasna morska obala, pa vinogradi in neskončna polja sončnic. Pa tudi srednjeveška jedra nekaterih mest so se mi zdela kot nagrada za moj trud.

Tako sem po 15 dneh in prevoženih 1736 km prišel do Lurda. Nekaj kilometrov pred Lurdom so se mi ulile solze. To so bile solze sreče in neizmerne zahvale, ko sem pomislil na to, kaj mi je uspelo. Popolnoma jasno mi je bilo, da brez Božje pomoči ne bi šlo. To sem omenil tudi prijatelju preko telefona. Rekel je, naj si kar poiščem kotiček in se zjočem. Res sem ga poiskal in imel sem občutek, da se mi Marija smehlja. Celo pot sem imel občutek, da me spremlja tudi moja mama, ki je zapustila ta svet slab mesec pred mojim odhodom. Ona me je zadnji mesec svojega življenja večkrat nagovarjala, naj grem v Lurd. Seveda

ne s kolesom. Ko sem bil v Lurdu, pa sem imel občutek, kot da mi z nasmehom govori, da sem zmešan.

V Lurdu sem ostal tri dni. Najprej sem si ga temeljito ogledal, potem pa sem največ časa posvetil molitvi in premišljevanju. Bile so to prošnje in zahvale. Vem, da so bile prošnje slišane. Rešene pa bodo s skladu z Božjo voljo. Naj omenim še to, da me je na začetku zmotil turistični utrip Lurda. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem to izklopil in našel mir. Kljub vsemu pa sem čutil močno prisotnost naše nebeške Matere.

To zame ni bilo samo romanje, bile so prave duhovne vaje, ko ti Bog praktično pokaže, da so tvoje skrbi in strahovi popolnoma odveč, če le zaupaš Vanj in izpolnjuješ Njegovo voljo. Takrat se ti življenje prikaže v čisto drugačni luči. Ni pomembno, kakšne uspehe dosežeš na tem svetu, pomembno je, v kolikšni meri izpolnjuješ Božjo voljo. Opazil sem,

da sem v glavnem molil za druge, predvsem za tiste, ki si zatiskajo oči pred Bogom.

Potem pa je sledil povratek domov. Računalnik mi je naračunal, da bom za pot domov potreboval štiri dni in pol. Prišel pa sem v dveh dneh. Potoval sem z vlaki in povezave ne bi mogle biti boljše. Še en čudež!

Bilo je fizično zelo naporno, ampak za dušo pravi blagoslov. Nešteto krat sem čutil, kako zelo smo odvisni od Boga, kar je mojo ljubezen do Njega le še okrepilo. Vem, da nas tudi On zelo ljubi in da nam na vsakem koraku stoji ob strani.

Pavle Pelhan

Foto vir: <https://www.fatima.pt>

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

FATIMA (PORTUGALSKA), 2. del (nadaljevanje prispevka iz revije št. 5-6)

13. julija 1917 je Gospa prišla na enak način, v svetlobi. Pastirčkom je dejala, naj pridejo na isti kraj tudi prihodnji mesec, naj še naprej vsak dan molijo rožni venec v čast naše Gospe rožnega venca, da bodo izprosili mir in konec vojne, saj jim samo ona lahko pomaga. Prosili so Gospo, naj jim pove, kdo je, in naj napravi čudež, da jim bodo drugi verjeli, da se jim prikazuje. Obljubila je, da jim bo v oktobru razkrila, kdo je, in bo napravila čudež, ki ga bodo videli vsi. Prosila jih je tudi, da bi se žrtvovali za grešnike in pogosto govorili: »O Jezus, to je iz ljubezni do tebe. Za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje za grehe, narejene proti Marijinemu brezmadežnemu Srcu.«

Gospa je razprostrla roke in zdelo se je, da je svetloba prodrla v zemljo, in

videli so ognjeno morje. Marija jim je za trenutek pokazala pekel in nato jim je dejala: »Videli ste pekel, kamor gredo duše ubogih grešnikov. Da jih reši, hoče Bog vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če bodo storili to, kar vam bom rekla, se bo rešilo mnogo duš. Vojne bo konec. Če pa ne bodo nehali žaliti Boga, se bo med vladanjem Pija XI. začela druga, še hujša vojna. Ko boste videli neko noč neznano luč, bo to veliko znamenje, ki vam ga Bog daje, da bo svet kaznoval zaradi njegovih hudih pregreh z vojno, lakoto ter preganjanji Cerkve in svetega očeta. Da to preprečim, bom prišla prosit za posvetitev Rusije mojemu brezmadežnemu Srcu in za zadostilno obhajilo na prve sobote. Če bodo izpolnili moje prošnje, se bo Rusija spreobrnila in bo mir; če pa

Prva kapela, sezidana na mestu prikazanj

Foto vir: <http://www.pastorinhos.com>

ne, bo širila po svetu svoje zmote ter povzročila vojne in preganjanje Cerkve. Dobri bodo mučeni, a na koncu bo moje brezmadežno Srce slavilo veliko zmago. Sveti oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila, in svetu bo dano nekaj časa miru ... Na Portugalskem se bo prava vera zmeraj ohranila ... Ko molite rožni venec, recite po vsaki desетки: »O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj na peklenskega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.« Gospa je odšla kot prvokrat.

13. avgusta so vidci morali na zaslišanje in so prenočili v ječi. Marija se jim je prikazala 19. avgusta, prišla je na enak način kot

druge krat. Prosila jih je, naj še naprej prihajajo v Irijsko globel trinajstega v mesecu in naj še naprej vsak dan molijo rožni venec. Za zadnje prikazanje jim je obljubila čudež, da bodo vsi verjeli. Vprašali so tudi, kaj naj naredijo z denarjem, ki ga ljudje pustijo v Irijski globeli. Gospa jim je rekla, naj denar porabijo za praznik naše Rožnovenske Gospe, kar pa ostane, naj bo za zidavo kapele, ki naj se postavi na tistem mestu. Rekla jim je še: »Molite. Veliko molite in delajte žrtve za grešnike. Veliko duš gre v pekel, ker zanje nihče moli in se zanje ne žrtvuje.« Potem se je Gospa začela dvigati.

13. septembra se je na kraju prikazovanja zbralo zelo veliko ljudi.

Gospa je prišla ob isti uri in na enak način kot vsakokrat. Ljudje so Marijo po vidcih prosili za mnogo stvari. Marija pa je vidcem rekla: »Molite rožni venec še naprej, da boste izprosili konec vojne. V oktobru bo prišel tudi naš Gospod, Žalostna Mati Božja in Karmelska Mati Božja; prišel bo sveti Jožef z detetom Jezusom, da bosta blagoslovila svet. Bog je zadovoljen z vašimi žrtvami, vendar ne mara, da spite z vrvjo. Nosite jo samo čez dan.«

13. oktobra je pred prikazovanjem deževalo, zato so ljudje prihajali z dežniki. Lucija je po notranjem nagibu prosila ljudi, naj zaprejo dežnike, ko bodo molili rožni venec. Ko se je prikazala Gospa, je dež takoj ponehal in posijalo je sonce. Prosila je, naj se na tistem mestu sezida kapela njej v čast. Predstavila se jim je kot Gospa rožnega venca. Prosila jih je, naj še naprej vsak dan molijo rožni venec in jim dejala, da bo vojne

kmalu konec. Z žalostnim izrazom je prosila, naj ne žalijo Gospoda, ki je že tako žaljen. Ljudje so ta dan videli ples sonca. Ko je Gospa izginila v neizmerni daljavi obzorja, se je ob soncu pojavil sveti Jožef z detetom Jezusom in naša Gospa v beli obleki in z modrim plaščem. Zdelo se je, da sveti Jožef in dete Jezus blagoslavljata svet, ko sta z roko delala znamenje križa. Ko sta izginila, se je pojavil Gospod in podoba Žalostne Matere Božje; zdelo se je, da je Gospod blagoslavljal svet. Nato se je še enkrat prikazala Gospa kot Karmelska Mati Božja.

Papež Janez Pavel II. in fatimski dogodki

25. marca 1984 je papež Janez Pavel II. posvetil ves svet brezmadežnemu Marijinemu Srcu pred kipom fatimske Marije, prinesenim v Rim iz kapelice prikazovanj. Še prej je bil 13. maja 1981 na Janeza Pavla II.

Foto vir: <http://www.cathobel.be>

izvršen atentat, ki ga je po Marijinem varstvu preživel. S tem dogodkom je poglobil svoj apostolat trpljenja, o čemer piše knjiga Pustite me oditi. Papež Janez Pavel II. je v apostolat trpljenja vstopil že v rani mladosti; zelo zgodaj je ostal brez matere, zato se je z vsem srcem izročil nebeški Materi. Že ko je delal v tovarni Solvaj, je prebiral razpravo o pravi pobožnosti do Device Marije avtorja sv. Ludvika Montfortskega in hodil molit v bližnjo kapelo skupnosti naše Matere usmiljenja v Lagievnikih v

Krakovu. Na mestu tovarne danes stoji duhovni center Janeza Pavla II. »Ne bojte se!« ter bazilika, posvečena prav njemu. Bazilika hrani krvavo obleko, ki jo je papež nosil tistega dne, ko se je dogodil atentat nanj na Trgu svetega Petra, in relikvije njegove krvi. Papež je s tem, ko je napadalca obiskal v zaporu in mu odpustil, kroglo pa dal vstaviti v krono fatimske Matere Božje, simbolično pokazal veličino fatimskih dogodkov in veličino naše nebeške Matere Marije, kateri je zaupal svoje življenje in svoj pontifikat z besedami Totus Tuus (Ves tvoj)!

Fatimski dogodki in Medžugorje

Med dogodki v obeh krajih je tesna povezava (o tem je bil objavljen obsežen prispevek v prejšnji številki naše revije). Povabljeni smo k razmišljanju, prebiranju sporočil in k molitvi. Mati Božja je obljubila zmago njenega brezmadežnega Srca! Fatimska Mati Božja in Kraljica miru, prosi za nas!

Andreja Pezdevšek

Foto vir: <https://i.yimg.com>

PRIČEVANJE

APOSTOL MED PROSTITUTKAMI

Salvador Iniguez je bil rojen leta 1974 v Mehiki. Poletja je preživel pri svoji babici, kjer so pogosto molili rožni venec, brali Sveto pismo in življenjepise svetnikov. Ko je bil star 10 let, se mu je v srce vtisnila beseda Medžugorje. Takrat je dobil v roke knjigo, ki je opisovala prikazovanja v tem kraju. Presunila ga je fotografija na naslovnici s cerkvijo, množico ljudi in velikim hribom v ozadju. V tem je bilo nekaj skrivnostnega in to je želel odkriti. V srcu je začutil veliko željo, da bi spoznal ta kraj. Babica mu je govorila, da je to zelo daleč. Že takrat je v njegovo srce prodrlo sporočilo Kraljice miru. Kmalu se je začel postiti ob kruhu in vodi. V sebi je začutil velik mir in željo govoriti o Bogu, o Gospejinih sporočilih in darovati male žrtve za duše. Začel je delati stvari, ki se jih je prej sramoval: pomagati starejšim,

dajati miloščino, deliti hrano ubogim na ulici in opravljati druga dobra dela. Tako sedaj podnevi dela kot negovalec v domu za starejše, ponoči pa ima prav poseben apostolat na samem robu družbe. Takole pravi v intervjuju:

Kaj vas je pripeljalo v svet prostitucije?

Pomembno je, da vem, da sem Božji otrok, da sem kristjan in član apostolske Cerkve. Čutim, da je moja dolžnost oznanjati veselo oznanilo tistim, ki v svojem življenju ne poznajo Božje ljubezni. In tega ne poznajo zato, ker jih je zelo malo ali skoraj nič, ki bili pripravljeni to Božjo ljubezen deliti z njimi. V stiku s svetom prostitucije sem odkril ranjena srca, kot je moje in tvoje.

Kako poteka vaše delo?

Ponavadi delam šesturno izmeno zjutraj. Večer in noč pa posvečam

svojemu apostolatu »Marija Kraljica miru: Daj mi svoje ranjeno srce«. Srečujem se s prostitutkami, poleg tega pa obiskujem tudi bolnike, prinašam hrano najrevnejšim, odvisnikom od drog in priseljencem.

Kako se pripravljate na ta nenavadni apostolat?

Noči v bordelih pomenijo, da se moram prej sam naužiti tistega, kar želim deliti. Če torej želim deliti Božjo ljubezen, se moram najprej sam napolniti z njo. Zato grem najprej k maši, potem pa eno uro slavim Gospoda in kličem Svetega Duha, da mi da besede, s katerimi se bom lahko čim bolj približal bratom in sestram. In darujem miloščino, kadarkoli je možno ... Potem pa veselo na delo.

Kakšen je vaš pogled na prostitutke?

Moj pogled na njih je sočuten. V njih vidim svoje brate in sestre. Ljubim jih z bratsko ljubeznijo. Postali so

pomembni ljudje v mojem življenju. Zaslužijo si moje spoštovanje. V njih poskušam videti Jezusa Kristusa. Ko prostitutke in transvestiti spoznajo Božjo ljubezen in to, da jih ne obsojam, ampak ravno nasprotno, se dogajajo velika spreobrnjenja. Izkušajo usmiljeno in brezpogojno ljubezen, ki ne obsoja, in običajno je njihov odziv velikodušen. Med prostitutkami sem odkril ženske, ki se borijo za svoje družine, ker jim je družba s svojim obsojanjem onemogočila pošteno zaposlitev.

Kakšno sporočilo širite?

Sporočilo ljubezni, milosti in miru.

Je bilo dobro sprejeto?

Najprej ne. Pretrpeti sem moral veliko žalitev, groženj in tudi nasilja. Sčasoma sem pridobil zaupanje in spoštovanje, ne samo med prostitutkami, ampak tudi med zvodniki in vodji tolpa. Tudi njim posredujem sporočilo miru, jim delim

rožne vence in slike Device Marije.

Kakšen je vaš cilj?

Moj cilj je, da nihče ne bil umrl, ne da bi vedel, da nas Bog ljubi in da imamo Mamo, ki je v nebesih in bdi nad nami tukaj na zemlji.

Vaše pričevanje je vključeno v film Marijina zemlja. Kaj je to pomenilo za vas?

Milost od Boga. Velik dar! Nisem pričakoval česa takega. Jezusu sem samo obljubil, da bom posvetil svoje življenje širjenju njegove Besede in sporočil Medžugorja. Kar naenkrat sem bil vpleten v tok blagoslovov. Spoznal sem nove ljudi in nove države.

Leta 2012 je producent iz Španije (Juan Manuel Coteló, op. pr.) spoznal njegovo delo in ga povabil k sodelovanju pri dokumentarnem filmu o vlogi Device Marije v

današnjem času. Istega leta ga je povabil v Medžugorje. Tako so se Salvadorju Iniguez pri 38-ih letih uresničile sanje in je obiskal ta milostni kraj.

»Ko sem bil prvič v Medžugorju, sem spoznal, da moje življenje ne bo več enako. Gospe nihče ne more ustaviti. Tistih, ki hodimo z Njo, nič ne more ustaviti. Naše delo apostolata »Marije Kraljice miru: Daj mi svoje ranjeno srce« raste in povsod lahko vidimo pomoč in navzočnost Device Marije, Kraljice miru.»

Prevod in priredba: A. S.

Viri:

https://www.youtube.com/watch?v=34juh_6EOiM

https://www.religionenlibertad.com/nueva_evangelizacion/38220/salvador-iniguez-el-hombre-que-evangeliza-con-la-virgen-entre-prostitutas.html

PRIČEVANJE

ISKALA SEM SVOBODO ...

Že od svojega otroštva sem bila po naravi zelo zaprta oseba. Vedno sem vse svoje strahove in bolečine nosila v sebi. Kot otrok sem bila večkrat žalostna, nisem se počutila dobro. Tega v večini primerov nisem znala opisati, povedati drugim. Ko sem bila stara 6 let, sta se oče in mama ločila. Zato sem bila vedno žalostna in osamljena, saj sem pogrešala očeta. Nisem vedela, kaj mi je; vsega, kar sem nosila v sebi, nisem znala niti opisati, kaj šele da bi to s kom delila. Drogirati sem se začela pri trinajstih letih in bila odvisnik deset let. V tem času sem želela biti svobodna, biti nekaj, kar sem mislila, da mi bo dala droga. Toda mamila so mi dajala samo lažno svobodo. Dala so mi občutek da sem dobro, svobodna v svoji koži. Po desetih letih se nisem našla. Nisem mogla ne živeti ne umreti.

Takrat sem prišla v skupnost Cenacolo, ker mama ni več zmogla kontaktov z mano. Zaradi nje sem šla v skupnost. Toda nisem se znala in nisem se zmogla spremeniti. Po treh mesecih sem odšla in se spet drogirala – vse dokler nisem ugotovila, da takó ne morem več. Mama me je zopet videla táko in takrat sem se odločila, da vsaj zaradi nje ponovno poskusim.

Od takrat sem tukaj tri leta in sedaj vam ne morem opisati vsega, kar je skupnost napravila zame. Mislim dobesedno! Bila sem mrtva, žalostna, sama, brez volje do življenja, brez upanja, da bo kdaj bolje, pravzaprav sploh nisem vedela, kaj je življenje. Skupnost mi je vse to dala. Dala mi je radost. Toda srečna sem zaradi majhnih stvari: ker imam iskrene prijatelje, ker čutim ljubezen, ker čutim, da sem se tako zelo spremenila. Ampak ne sama! Skupnost mi pri vsem pomaga.

Mislim, da smo mi živ dokaz tega, kaj lahko Bog stori proti odvisnosti. Ne zdravila, ne psihiatri, psihologi! Sama sem se od 7. leta zdravila pri psihiatru, ampak mi ni bilo pomoči. Edino iskrena molitev in vera spreminjata človeka, dajeta moč za življenje. Posebno rožni venec, ki ga v Cenacolu molimo vsak dan. To mi daje moč, da vidim, da je rešitev za vse. Tudi za odvisnosti!

Jovana

September-oktober 2018

41

RAZMIŠLJANJE

DARUJTE JEZUSU VSE! *Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih*

Sveta Devica nam pravi: ***Moje besede so preproste, a so napolnjene z materinsko ljubeznijo in skrbjo.***

Pogosto se kdo spotika ob preprostost njenih besed. Nekateri bi želeli, da bi govorila kot velik filozof ali teolog. Ona pa je mama. Mama pa govori z otrokom od rojstva dalje in za otroka je zelo pomembno, da ima mamo, ki ga nagovarja kot mama. Zato govori s preprostimi besedami, ki se ponavljajo. Otrok raste z materinim glasom; ta mu daje občutek varnosti, topline, je sopomenka za potrpljenje ... Tako nas Marija nagovarja kot otroke, ljubljene otroke.

Otroci moji, nad vas se vedno bolj zgrinjajo sence teme in prevar, jaz pa vas kličem k luči in resnici.

Devica redko govori o tako resnih stvareh. Kdo ali kaj je to "pokrivalo" sence in teme, ta prevara? Koga je

Jezus klical 'kralj laži'? Tako se imenuje satan ali angel teme, princ laži. Marija nam želi povedati, da je tema nad nami, **ona pa nas kliče k Luči, k svojemu Sinu.** On je luč, ona pa ve, da bo resnica zmagala. Satanove akcije so trenutne, od časa do časa dobi korajžo, je zelo aktiven in zelo agresiven. Povsod, ne le v družini. Njegov plan je tudi uničenje Cerkve – to se dogaja ravno sedaj, ko se vrstijo mnogi škandali.

Kličem vas k svojemu Sinu. Ni treba preveč gledati črnine, ki nas pokriva, ker bi začeli obupovati, **v okolju teme je treba gledati Jezusa.** Ne pozabite, da je Cerkev Jezusova nevesta. Mi pa smo Cerkev. Mi smo Kristusovo skrivnostno telo. Jezus je dal zanjo življenje. Je lepa, ima toliko čudovitih svetnikov, umita je v Jagnetovi krvi, danes pa dobiva

udarce, kot jih ni še nikoli prej. Gospod pa jo kljub temu blagoslavlja. Zato je treba gledati Kristusa – ki je umrl in bil položen v temo groba. Oseba, ki ni nikoli obupala, se imenuje **Marija iz Nazareta**. Njeni vera, zaupanje in pogum so jo držali pokonci **skozi tri dni velike teme**. Na poti proti tej temi se **prepustimo, da nas ona vodi k luči**.

Mi smo pod **njenim materinskim plaščem**. **Bolj kot se razrašča in nas pokriva tema**, bolj Marija oblikuje svoje apostole poslednjih časov. Če hočemo pripadati njej, živimo ta sporočila! In se nam ni treba ničesar bati. **Njen materinski plašč je plašč iz Nazareta**. Angel ji je rekel, da jo bo Sveti Duh Najvišjega **obsenčil - to je torej tisto pokrivalo, s katerim je Bog pokril/obsenčil Marijo**. **To je torej senca Boga, pokrivalo**, ki ga je prejela Marija: To je materinski plašč, pod katerim nas vse zbira, da bi bili zavarovani pred vsemi napadi satana. Smo na križišču poti: ali bomo šli s temo in prevarami ali pa z nebeško Materjo pod njenim plaščem.

Obup je največje trpljenje človeškega bitja. Mi smo bitja oblube, kdor je obupan, pa vidi pred seboj brezup. Marija govori vsem, ki so obupani, da **samo Jezus lahko preobrazi obup in trpljenje v mir in vedrino in more dati upanje v najglobljih bolečinah**. Kaj je treba narediti za to? **Dajte Mu svoj obup**. Spomnite se 9. postaje križevega pota, ko je Jezus tretjič

padel pod križem. Bil je popolnoma izčrpan, ni pil, ne jedel, bil je ves v ranah, trnje mu je prebadalo glavo, vojak ga je tepel, ljudje so ga zmerjali, On pa je ponovno premagal agonijo Getsemanija. V tem boju je spoznal občutek obupa, vse njegove oblike, vse je padlo nanj, da bi ga zlomilo, da bi zamudil svoje poslanstvo, On pa je veroval v Očetov načrt ... in v tej grozni stiski molil k svojem Očetu. Njegov Oče je slišal Njegov krik, obnovil je Njegove moči. Dal mu je božanski pogum, da se je dvignil in je zdržal do križa. **Torej, vedite, da je Jezus spoznal vaš obup**. Vzel ga bo, **darujte mu ga iz vsega svojega srca**.

Vabim vas, da pri maši pri darovanju – **ko se da voda v kelih**, dodamo vse, kar nosimo v sebi: upanje, skrbi, jezo, bes, bolečine ... **Ta voda**, ki jo dodamo v vino, bo **preobražena** v Kristusovo kri, **torej dajmo vse Jezusu, da bo on izvršil preobrazbo/spremembo, tako kot se je On spremenil na gori**.

Kaj se zgodi pri spremenjenju? Jezus vse spremeni v svetlobo. To je svetloba, ki jo ima On v svojem srcu. Bila je skrita zaradi njegove človeškosti, postala pa je vidna za apostole na gori. Vsi imamo v svojih srcih tabernakelj, v katerem biva Bog. Sveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, prebiva v nas. Preobrazba, ki jo stori Jezus, nas napolni s svetlobo in ta

svetloba použije naš obup, depresijo, žalost, jezo.

Darujmo tudi trpljenje. Pridružimo ga daritvi Sina. Oče sprejme to daritev, posvečeno po rokah duhovnika. Vidi svojega Sina na križu, kajti sveta maša je Golgota, **vidi pa tudi našo daritev.** Oče bo odgovoril svetu z oceani milosti, usmiljenjem, izjemnim odpuščanjem. Bodite torej ohrabreni v svojem trpljenju.

Naredi prelepo tudi tisto, kar vam je brez ljubezni nepomembno. Ko Mu darujemo našo jezo, ranjenost ..., to niso lepe rože, niso dragoceni kamni ..., **temveč naša beda.** On preobraža našo bedo v mir, veselje, ljubezen, upanje. *Ljubezen vse spreminja.*

Otroci moji, molite, mislite na mojega Sina. V vseh trenutkih dneva dvigajte svojo dušo k Njemu. Vsaka minuta življenja na Zemlji je dragocena. Dvigajte svoje duše k Jezusu, povejte mu, kako ga občudujete. Nenehno mislite na Jezusa. Povejte mu vse, ne bojte se.

Jaz pa bom pobrala vaše molitve

kakor cvetlice najlepšega vrta in jih darovala svojemu Sinu. Cvetlice.

Dišijo, iz najlepšega vrta so. V svojem domu imam zelo rada rože in jih urejam po barvah v lep cvetlični šopek. In kaj bo naredila Marija? Zbrala bo naše molitve kot cvetlice – pozor! – z najlepšega vrta. Ko jih bo zbrala in darovala svojemu Sinu, prinesite nove cvetlice, da jih bo lahko zbirala po barvi, vonju, obliki ... in jih darovala Jezusu. Mi smo tisti, ki ji lahko pomagamo, računa na nas. Ona pa je tista, ki jih daje naprej Jezusu. Torej, ker ona zbira naše molitve, molite neprenehoma in ji prinašajte nove rože. Ko bomo prišli tja gor, bomo videli, kaj smo lahko prispevali.

Pomagajte z molitvijo svojim pastirjem, da bodo mogli biti duhovni očetje, napolnjeni z ljubeznijo do vseh ljudi. Hvala vam!

Pripravila: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=zIDs>

RmfB-zo

RAČUNAMO NA MARIJINE OBROKE

Dragi prijatelji!

Po zaslugi darežljivosti dobrotnikov **z vsega sveta** smo od marca letos dosegli dodatnih 104.308 otrok z obroki, ki jim spreminjajo življenje. Pričeli smo prehranjevati 199 novih šol in vzgojno-izobraževalnih ustanov. Tako danes Marijini obroki **vsak šolski dan prehranjujejo 1.361.586** (en milijon tristo enainšestdeset tisoč ...) otrok v **17 državah**.

Slovenija je v tem letu do konca septembra prispevala **51.320 €**. Hvala vsem dobrotnikom!

Tadala, ki jo vidimo na sliki, je odločena. Vsako jutro potrebuje eno uro in pol, da pride do osnovne šole Muonekera v **Malaviju**. K temu jo spodbuja tudi vsakodnevni obrok in možnost, da se uči. 11-letnica z zaupanjem sanja, da bo prva v njeni družini, ki bo dosegla srednješolsko izobrazbo.

Kot večina drugih ljudi na območju, kjer živi Tadalina družina, se njena družina preživlja s kmetovanjem.

Njihova zadnja žetev pa je bila zelo skromna. Zato so obroki, ki jih prejema v šoli, zelo pomembni, da nadaljuje pot proti svojemu cilju.

»Šola je zame pomembna,« razloži. »Kadar jem, lahko ostanem v razredu in se lahko učim. Najraje imam matematiko. Bila sem tretja v razredu.«

Nekaj tisoč milj proti severu, med grozotami vojne in lakote, so nekateri uspeli zaradi Marijinih obrokov – z opaznimi rezultati! Letos so v **Južnem Sudanu** prvič poenotili preglede šol, odkar je država leta 2011 postala neodvisna. Ena od šol, Daniel Comboni, kjer so otroci uživali Marijine obroke že nekaj let, **je bila razglašena za najboljšo osnovno šolo v celi državi!**

Ne glede na okoliščine ali državo obroki, ki jih s svojimi darovi omogočate, pomagajo najrevnejšim otrokom sveta, da dosegajo presenetljive in življenje spreminjajoče rezultate. V imenu vseh otrok, ki prejemaajo Marijine obroke, se vam, vsem dobrotnikom, zahvaljujemo iz vsega srca.

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X

IBAN SI56020130261483786

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 5. do 8. oktobra 2018, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 5. do 8. oktobra 2018. Odhod ob 4.45 z avtobusne postaje v Novi Gorici, ob 5.00 iz Rožne Doline. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051/893-654 in Ana 05/302-25-03. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

Od 11. do 14. oktobra 2018, v drugem Marijinem mesecu. Odhod iz Železnikov ob 4.00 do Begunj, ob 5.00 v Radovljici, nato pobiramo na mestih prijav od Kranja do Vinice. Sledi vožnja v Medžugorje. Odhod od tam v nedeljo po jutranji maši. Duhovno vodenje. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi na: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

Od 12. do 14. oktobra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 16. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 12. do 14. oktobra 2018. Odhod iz Kamnika (parkirišče pred samostanom) v petek ob 5.30, povratek v nedeljo v večernih urah. Prijave in informacije: p. Bogdan 068/138-299.

Od 27. do 30. oktobra 2018. Odhod iz Ljubljane 27. oktobra zjutraj, prihod 30. oktobra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 27. do 30. oktobra 2018. Odhod avtobusa: Celje–Maribor–Zgornja Polskava–Slovenska Bistrica–Črešnjevec–Makole–Poljčane–Rogatec. Vablejni na romanje v Medžugorje z obiranjem mandarin v dolini reke Neretve. Organizira župnija Makole. Duhovno spremstvo: Tomislav Šantak, Toni Kmet. Prijave in informacije: 030/371-375.

Od 9. do 11. novembra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 11. novembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 30. novembra do 2. decembra 2018. Odhod iz Ljubljane 30. novembra pozno popoldne, prihod 2. decembra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 7. do 9. decembra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 9. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 29. decembra 2018 do 1. januarja 2019. Odhod iz Ljubljane 29. decembra zjutraj, prihod 1. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. decembra 2018 do 2. januarja 2019 – za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

OBVESTILA

V Medžugorju bo od 7. do 10. novembra 2018 v dvorani za cerkvijo potekala 19. mednarodna duhovna obnova za zakonske pare. Tema: Živeti od Božje besede – »Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma« (Lk, 24,45). Prispevek za stroške je 40 € na par, bivališče si udeleženci organizirajo sami. Število udeležencev omejeno, zato se zainteresirani prijavite čim prej gospe Mariji Dugandžić na e-mail: seminar.marija@medjugorje.hr

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. oktobra 1984: »Dragi otroci! Molite v tem mesecu! Bog mi je dopustil, da vam vsak dan z milostni pomagam, da se branite pred zlom. To je moj mesec in vam ga želim dati. Vi samo molite in Bog vam bo dal milosti, za katere prosite. Jaz pa vam bom pri tem pomagala. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

1. novembra 1984: »Dragi otroci! Danes vas vabim, da bi obnovili molitev v svojih domovih. Delo je končano. Posvetite se zdaj molitvi. Naj bo molitev v vaših družinah na prvem mestu. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

